

Arrest

nr. 266 176 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BALLEZ
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. BALLEZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 29 november 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 5 december 2019 om internationale bescherming. Op 2 augustus 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van El Salvador te bezitten. U bent geboren en getogen in de wijk San Martin in Colonia La Palma, te San Salvador. U woonde samen met uw ouders, uw grootouders woonde in het huis naast u. U heeft een vaste partner, L. G. A. A. (...), met wie u samen een dochter heeft.

U heeft uw middelbaar diploma behaald en u volgde Engelse les in Soyango, eveneens in San Salvador. U ging met de bus naar de Engelse les en werd onderweg soms lastig gevallen door mannen die vuile dingen zeiden en u wilden aanraken. Een keer werd u betast in de bus door een onbekende man. Aan de ingang van uw Kolonia werden u regelmatig obscene zaken toegeroepen en kushandjes toegeworpen door bendeleden die er de wacht hielden.

Op 22 oktober 2019 verscheen er bij uw grootouders een brief onder de deur waarin de bende MS 500 dollar per week eisten van uw grootouders omdat zij huizen verhuurden en aldus de mogelijk hadden om te betalen. Jullie namen deze brief niet serieus, dachten dat het een slechte grap was en hebben deze brief weggegooid. Op 30 oktober 2019 kwam er een twee brief toe waarbij drie kogels waren gevoegd. In deze brief stond dat de bendeleden zouden handelen omdat uw grootouders geen gevolg hadden gegeven aan de eerste eis. Er werd geschreven dat uw opa op 2 november 500 dollar moest betalen en dat hij dit bedrag elke week zou moeten betalen. Indien hij dat niet zou doen, zou u iets kunnen overkomen aangezien u vaak de kolonie verliet om naar de les te gaan. U en uw ouders beslisten dat u het meeste gevaar liep. Omdat de bende u zou vermoorden indien uw grootouders de renta niet zouden betalen diende u te emigreren naar een ander land. Zonder dat u hiervan toen op de hoogte was, begon uw grootvader dit bedrag elke week te betalen.

Op 1 november 2019 werd u lastig gevallen door twee bendeleden die aan de ingang van de kolonie stonden toen u terugkwam van uw Engelse les. U wilde weglopen maar werd door hen tegengehouden. Een van hen hield u vast terwijl het andere bendelid uw borsten en vagina betaste. Ze dreigden ermee u de volgende keer te verkrachten en te vermoorden. U vreest dat de bendeleden u wilden als een trofee voor hen.

Op 28 november 2019 verliet u El Salvador met het vliegtuig. U maakte een tussenstop in Madrid en u kwam op 29 november 2019 aan in België, waar u een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 25 februari 2020 zijn uw ouders en grootouders verhuisd omdat ze de renta niet meer konden betalen. Ze hebben hun woningen verkocht en ze zijn verhuisd naar het departement Santa Ana, residentie El Bosque, waar ze tot op heden wonen in een woning die ze huren.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, uw identiteitskaart en een foto van een dreigbrief neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat u El Salvador heeft verlaten omdat uw grootouders twee dreigbrieven met de vraag om renta te betalen ontvangen hebben in oktober 2020, waarin u gevisieerd werd indien ze niet zouden betalen (CGVS, p. 14-16). Dienaangaande wordt opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze

bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Er dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen dienaangaande niet geloofwaardig zijn.

Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u uw hele leven bij uw ouders in hetzelfde huis heeft gewoond en dat uw grootouders in het huis naast u woonden (CGVS, p. 4-5). Uw verklaringen over de werking van de bende in uw wijk zijn echter zeer tegenstrijdig te noemen. Zo verklaart u eerst dat bendeleden in uw wijk op zoek gaan naar gegoede families en als ze ontdekken dat mensen voldoende middelen hebben, dan persen ze hen af (CGVS, p. 11). Gevraagd welke soort mensen in uw wijk degene zijn die renta moeten betalen, zegt u eerst dat u het niet weet om vervolgens te stellen dat bendeleden onschuldige mensen, of ze nu wel of geen middelen hebben, blijven afpersen (CGVS, p. 12). Gevraagd hoe u daarvan op de hoogte bent dat andere mensen in uw wijk worden afgeperst, stelt u simpelweg dat het gebruikelijk is in El Salvador (CGVS, p. 12). Voor oktober 2019 heeft echter niemand in uw familie ooit te maken gekregen met afpersing door bendeleden, dit terwijl uw ouders beide een job hadden tot hun pensioen in 2017 en ook uw grootouders een pensioeninkomen genoten (CGVS, p. 5, 12, 22). Dergelijke verklaringen zijn weinig overtuigend. Hiermee geconfronteerd, stelt u het niet weten en verwijst u vervolgens naar het feit dat uw grootouders in 2018 twee huizen hebben gebouwd om te verhuren (CGVS, p. 12). Gevraagd hoe de bendeleden dat ontdekt hebben, stelt u dat jullie daar geen idee van hebben maar misschien een van de bendeleden het huis wilde huren (CGVS, p. 17-18). Dergelijke hypothetische en vage verklaringen overtuigen evenmin.

Daarnaast is ook de reactie van u en uw familieleden op de eerste dreigbrief met de vraag naar renta die jullie hebben gekregen van de bende MS op 22 oktober 2019, ongeloofwaardig te noemen. U stelt simpelweg dat jullie dachten dat het een slechte grap was (CGVS, p. 15). Gezien u eerder tijdens uw onderhoud verklaarde dat bendeleden de kolonie in de gaten hielden en eender wie afpersten, is het op zijn minst vreemd te noemen dat jullie deze brief niet ernstig namen (CGVS, p. 11-12, 17). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat jullie niets verdacht hadden gezien, jullie nooit eerder problemen hadden gehad met bendedelen, hun kenmerkende letters niet in de brief stonden en er geen kogels inzaten (CGVS, p. 17). U wordt opnieuw op uw eerdere verklaringen gewezen, waarna u stelt dat jullie wel wisten wat de modus operandi was en jullie hadden gezien in het nieuws dat er al mensen vermoord waren omdat ze de renta niet betaald hadden, maar dat jullie niets vreemd hadden gezien en jullie daarom dachten dat het niet ernstig was (ibid.), hetgeen geheel niet kan overtuigen. Jullie gooiden deze brief weg en u kan deze dan ook niet neerleggen om uw verklaringen te ondersteunen (CGVS, p. 3), waardoor uw verklaringen dienaangaande ook louter blote beweringen blijken te zijn. De tweede brief die u neerlegt blijkt louter een kleurenkopie te zijn (CGVS, p. 3, 16). Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en kan het aldus niet kan beschouwd worden als enig begin van bewijs om uw verklaringen te ondersteunen. Uw verklaring voor het feit dat u het originele stuk niet neerlegt, u stelt namelijk dat u er niet aan gedacht had om het origineel te laten opsturen en dat u dacht dat door Covid post uit America hier niet toegelaten werd (CGVS, p. 16), kan opnieuw niet overtuigen.

Bovendien is het opmerkelijk dat u bij de DVZ niet vermeld heeft dat uw grootouders deze renta van 500 dollar sinds 2 november 2019 effectief elke week zouden betaald hebben tot 18 februari 2020 (vragenlijst CGVS, CGVS, p. 22). U heeft op bij de DVZ zelfs uitdrukkelijk verklaard dat het een probleem specifiek tegen u gericht was, en dat u daarom moest vertrekken (ibid.). Hiermee geconfronteerd ontkent u dat u dat gezegd zou hebben (CGVS, p. 18), hetgeen echter niet blijkt uit de vragenlijst CGVS. U heeft bovendien geen enkele melding gemaakt van vertaalproblemen tijdens uw interview bij DVZ en u heeft bevestigd dat u de tolk er goed begrepen heeft (CGVS, p. 2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dat u op de DVZ nog niet wist van de betaling door uw grootouders omdat ze het u toen nog niet verteld hadden (CGVS, p. 15). Dat u bij uw vertrek of vlak na uw aankomst in België nog niet op de hoogte zou zijn gebracht van het feit dat uw grootouders reeds sinds 2 november 2019 500 dollar per week aan renta zouden betalen, terwijl u juist omwille van deze vraag tot betaling van afpersingsgeld en de bijhorende bedreigingen het land diende te verlaten, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling (CGVS, p. 6, 15). Daarbovenop is het ook vreemd dat u pas nadat uw grootouders en ouders verhuisd zouden zijn naar Santa Ana, op de hoogte werd gebracht van hun verhuis (CGVS, p. 5, 15). U slaagt er evenmin in iets te vertellen over hoe ze de verkoop van hun huizen in San Martin onopgemerkt hebben kunnen regelen (CGVS, p. 22). U laat bovendien na enig bewijs te leveren die uw verklaringen over de verkoop van hun huizen en grootouders en hun verhuizen naar een andere staat te ondersteunen (CGVS, p. 23). Dat u er niet in slaagt uw verklaringen dienaangaande met enig objectief bewijselement te ondersteunen, is opnieuw weinig overtuigend.

Voorts wordt nog opgemerkt dat volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, benedeleden op zodanige wijze opereren dat zij socio-economische observaties doen van hun potentiële slachtoffers. Op deze manier bepalen zij het bedrag van de renta. In het geval van ondernemingen bijvoorbeeld, zorgen zij er voor dat zij ongeveer 10% tot 40% van de winst als renta opleggen. Zo zorgen de benedeleden ervoor dat zij hun winst maximaliseren zonder de onderneming failliet te laten gaan, wat op lange termijn voordeliger is voor hen. Uw grootouders verdiende met hun huurinkomsten 200 dollar om de twee weken. Wanneer u hierop wordt gewezen en gevraagd waarom de benedeleden plots 500 dollar per week, en aldus 1000 dollar per twee weken aan uw grootouders vragen, zegt u dat elk bendelid anders handelt en dat zij veronderstelden dat uw grootouders zoveel geld hadden (CGVS p. 22). Dat de benedeleden plots een hoog bedrag van 500 dollar per week aan uw grootouders zouden vragen, is gezien bovenstaande informatie weinig aannemelijk en ondersteunt de geloofwaardigheid van uw relaas niet.

Voorts wordt nog toegevoegd dat de afpersingen en bijhorende bedreigingen die u gekend zou hebben, afkomstig zijn van niet-overheidsactoren, met name van benedeleden van de MS 13 en bende 18. Hoewel de bendes een grote invloed hebben op het dagelijkse leven in El Salvador, blijkt uit de aan het dossier toegevoegde landeninformatie ook dat de Salvadoraanse staat hard optreedt tegen de bendes. Er worden in de strijd tegen de bendes maatregelen genomen en worden zowel benedeleden als niet-benedeleden ook gerechtelijk vervolgd en veroordeeld. Voor zover uit de landeninformatie kan blijken dat overheidsbescherming in El Salvador niet in alle gevallen beschikbaar of doeltreffend is, kan evenwel ook niet besloten worden dat El Salvador als een "failed state" kan beschouwd worden of dat overheidsbescherming tegen bendes totaal afwezig zou zijn. Dit hangt af van de individuele omstandigheden van de zaak. U moet bijgevolg aantonen dat in uw individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar is (zie naar analogie: Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 243 705 dd. 5 november 2020). Uit uw verklaringen blijkt dat uw ouders en grootouders op geen enkel moment bescherming hebben gezocht bij de autoriteiten, noch een klacht hebben ingediend tegen deze dreig- en afpersingsbrieven (CGVS, p. 32).

In zoverre u betoogt dat u niet in de wijk van een rivaliserende bende, namelijk bende 18 kan wonen daar u afkomstig bent uit een wijk waar bende MS13 actief is, kan nog worden opgemerkt dat, zelfs indien er geloof zou kunnen gehecht worden aan uw verklaring over de verhuis van uw familieleden naar Santa Ana, uit uw verklaringen niet blijkt dat zij hier problemen kennen (CGVS, p. 6-7; 23). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt nochtans dat de bendes in El Salvador alomtegenwoordig zijn en dat zij een impact hebben die hun aantal sterk overstijgt omwille van hun greep op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen (COI Focus, Salvador Situation sécuritaire, 12 oktober 2020, p.25 e.v.). Omwille van de territoriale controle over de wijken is de bewegingsvrijheid van burgers in deze wijken sterk beperkt. De bendes oefenen doorgedreven sociale controle uit, onder meer door hun aanwezigheid in publieke scholen, leggen de inwoners van hun wijken allerlei gedragsregels op via bedreigingen en geweld en via het 'horen, zien en zwijgen'- principe (UNHCR

Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from El Salvador van maart 2016, p. 12; COI Focus, p. 19-23). Het gegeven dat uw familie heden in een wijk wonen zou waar bende 18 actief is, volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade in uw hoofde aan te tonen.

Uit uw verklaringen blijkt ten tweede dat u vreest seksuele intimidaties en verkrachting te moeten ondergaan bij terugkeer naar El Salvador. Dienaangaande wordt opgemerkt uw profiel als vrouw die een problematiek van seksuele intimidatie inroept op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. U verklaart dat er, terwijl u onderweg was naar uw Engelse les, regelmatig obscene zaken werden toegeroepen en kushandjes werden toegeworpen. Op de bus werd u een keer betast door een onbekende man (CGVS, p. 9). Hoewel dit uiterst onaanvaardbaar en verwerpelijk gedrag betreft van deze mannen, volstaan deze louter door u aangehaald feiten echter niet om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dienaangaande wordt nog opgemerkt dat u van deze seksuele intimidaties geen enkele melding heeft gemaakt bij de DVZ (vragenlijst CGVS. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat uw advocaat u niet geïnformeerd had dat u alle details moest vertellen (CGVS, p. 10), hetgeen een weinig geloofwaardige verklaring is. U werd er nog op gewezen dat uw advocaat niet bij uw interview op de DVZ aanwezig was, u naar al uw problemen werd bevraagd en u negatief heeft geantwoord op de vraag of u met andere medeburgers problemen had. U herhaalt louter dat uw advocaat u niet had gezegd dat u zo volledig moest zijn, hetgeen niet aanvaard kan worden als grond voor verschoning (ibid.).

Waar u stelt dat u werd aangerand door twee bendeleden toen op 1 november 2019 te voet op weg naar huis was van de bushalte, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u ook dit element niet heeft aangehaald bij de DVZ toen u uw asielaanvraag heeft ingediend (vragenlijst CGVS). Er wordt opgemerkt dat het een eenmalig incident betrof, waarbij u op straat werd aangerand door twee bendeleden (CGVS, p. 20-21). Voorst wordt vastgesteld dat de bendeleden die u zouden aangerand hebben, volgens uw verklaringen niet opnieuw naar u op zoek zijn gekomen. U bent nog een maand thuis verbleven en ook uw familieleden woonden na uw vertrek nog op hetzelfde adres (CGVS, p. 5). U antwoordt negatief op de vraag of deze twee bendeleden u zouden zijn komen zoeken aan uw huis (CGVS, p. 24). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid uw verklaringen als zouden deze bendeleden u heden nog viseren of u als trofee voor hen zouden willen (CGVS, p. 15). Gevraagd wie u precies vreest in El Salvador, stelt u bovendien dat u de bendeleden in het algemeen vreest omdat zij in het hele land aanwezig zijn, u stelt niet – hoewel het u uitdrukkelijk gevraagd wordt – dat u bepaalde concrete personen vreest (ibid.). U heeft geen bescherming gezocht in El Salvador tegen de twee bendeleden die u belaagd hebben (CGVS, p. 21). U stelt dat u geen klacht bent gaan indienen omdat u geen bewijzen had, de politie toch niets doet en zij het slachtoffer zouden beschuldigen, hetgeen louter blote beweringen blijken te zijn (ibid.). Dat u geen poging heeft ondernomen om de twee mannen die u aangerand hebben, aan te klagen en hier bescherming tegen te zoeken, ondermijnt de gegrondheid van uw vrees voor deze twee personen bij terugkeer. U toont bovendien niet aan dat Salvadoraanse overheden geen bescherming kunnen of willen bieden met betrekking tot de door u ingeroepen problemen met de bendeleden van MS, noch dat u geen toegang zou hebben tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. U toont dan ook niet aan dat met betrekking tot uw problemen geen doeltreffende en niet-tijdelijke overheidsbescherming beschikbaar is en dat u er geen toegang toe zou kunnen krijgen. Internationale bescherming kan slechts worden toegekend bij gebrek aan nationale bescherming. U moet daarbij aannemelijk maken dat u alle, in uw individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd

in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben namelijk enkel betrekking op uw nationaliteit, een element dat heden niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*” en van “*het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”.

Na een theoretische toelichting bij de bepalingen en beginselen die zij geschonden acht en een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing, stelt verzoekster de motieven van de bestreden beslissing te betwisten.

Verzoekster gaat vervolgens in op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en stelt vooreerst dat dit één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, wat zij bevestigt acht door informatie van de FOD Buitenlandse Zaken die zij citeert. Zij argumenteert dat in 2018 meer dan 97,5 procent van de verzoeken om internationale bescherming van Salvadoranen positief werden beantwoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en dat het CGVS niet bewijst dat de situatie in een paar jaar veranderd is, zodat de verzoeken om internationale bescherming van Salvadoranen met de grootst mogelijke voorzichtigheid moeten worden behandeld en *in casu* een brede toepassing moet worden gemaakt van het voordeel van de twijfel. Zij stelt verder dat uit objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van haar, met name “*personen die door een bende worden beschouwd als strijdig met haar regels of als verzet tegen haar gezag*” en “*vrouwen en meisjes met bepaalde profielen of in specifieke omstandigheden*”. Verzoekster licht toe dat zij problemen met de bende MS heeft gekend “*d’abord par des intimidations et ensuite par des agressions sexuelles*”. Vervolgens verwijst zij naar de risicoprofielen omschreven in de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 en de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, waaraan ook gerefereerd wordt in

de bestreden beslissing, en merkt zij op dat in het licht van haar profiel “er volgens UNHCR wel degelijk een reëel risico is dat personen met een dergelijk profiel het slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador”.

Daarna gaat verzoekster in op haar individuele vluchtmotieven en enkele onbetwiste elementen. Zij geeft aan in geval van terugkeer naar El Salvador te vrezen dat zij zal worden gedood of mishandeld (ontvoerd, verkracht of onderworpen aan seksslavernij) door de bende MS-13 omwille van het feit dat zij niet naar hun eisen heeft geluisterd en het land ontvlucht is. Zij vreest ook gedood of mishandeld te worden als ze in een *colonia* gaat wonen die gecontroleerd wordt door de vijandige bende 18, zoals haar familie. Zij wenst te benadrukken dat de commissaris-generaal niet in twijfel trekt dat zij het slachtoffer is geweest van seksuele agressies, dat zij jong was toen ze El Salvador verliet (18 jaar oud), dat zij in een kolonie woonde die in handen van de bende MS is en dat haar familie enkele maanden na haar vertrek is verhuisd naar een *colonia* die in handen is van de bende 18. Zij benadrukt ook dat vervolging kan uitgaan van niet-overheidsactoren en dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes, wat zij tracht te staven aan de hand van citaten uit voornoemde “*Eligibility Guidelines*” van UNHCR, uit de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020 en uit de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019.

Vervolgens betoogt verzoekster dat zij voldoet aan alle wettelijke voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet en dat haar het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Verzoekster gaat vervolgens in op de motivering van de bestreden beslissing. Zij betoogt vooreerst dat de commissaris-generaal telkens de voorkeur gegeven heeft aan een lezing die “*inconsistenties*” en “*onwetendheden*” doet ontstaan in plaats van rekening te houden met de objectieve algemene situatie in El Salvador en de grote behoefte aan bescherming van Salvadoraanse onderdanen en wijst erop dat haar vluchtrelaas nergens in de bestreden beslissing fundamenteel onderuit wordt gehaald en dat geen dienstige elementen worden aangehaald die wijzen op een manifest gebrek aan geloofwaardigheid in haar hoofde.

Over de dreigbrieven en de *renta* zet verzoekster het volgende uiteen:

“i. De oorzaak

*In de bestreden beslissing, verwijt verwerende partij verzoekster, dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de werking van de gewapende bendes in El Salvador: zij heeft gezegd dat zij op zoek gaat naar gezinnen met geld om *renta* te vragen, maar vervolgens heeft zij verklaard dat zij niet aarzelen om *renta* te vragen aan eenieder, ongeacht of deze al dan niet over middelen beschikt. Verwerende partij is ook verbaasd dat de familie van verzoekster vóór 2019 nooit problemen met de bende MS heeft gehad, en vraagt zich af welke plotselinge oorzaak dit zou kunnen rechtvaardigen. Verzoekende partij kan verweersters argument niet volgen. Haar verklaringen zijn in geen geval tegenstrijdig! Er zijn berichten dat gewapende bendes in El Salvador soms een “sociaal-economisch onderzoek” van hun slachtoffers verrichten om hen af te persen. Zie, met name, de COI Focus van 15.07.2019 (stuk 9, p. 12) :*

« (...) »

(Vrije vertaling : Bendes voeren een sociaal-economisch onderzoek uit onder hun slachtoffers om de hoogte van de afpersing te bepalen. Weigering of onvermogen om huur te betalen (geld dat wordt betaald in ruil voor “bescherming” tegen andere misdadigers en corrupte politieagenten) in gevallen van afpersing wordt gezien als een daad van verzet en kan leiden tot de moord op of de verdwijning van het slachtoffer van de afpersing. Hoe langer de niet-betaling duurt, hoe groter het risico en hoe meer het zich uitbreidt tot andere gezinsleden).

Hoewel gewapende bendes zich potentieel graag richten op mensen met geld – wat hen een aanzienlijk inkomen garandeert – betekent dit niet dat gewapende bendes het alleen op hen zouden gemunt hebben. Zoals verzoekster heeft uiteengezet, hebben gewapende bendes immers zeer weinig oog voor hun slachtoffers, en aarzelen zij in feite niet om wie dan ook af te persen. Het maakt voor hen niet uit of de persoon kan betalen of niet, want zij aarzelen niet om geweld te gebruiken of eenieder te doden die hun eisen weigert!

Verzoekster heeft hier dus verklaringen afgelegd over de stand van zaken in haar land – tussen wat men weet en wat men op straat hoort. Zij beweert niet dat zij een nauwkeurige sociologische studie heeft gemaakt, maar er zij op gewezen dat haar beweringen overeenstemmen met de bestaande objectieve gegevens en geenszins met elkaar in tegenspraak zijn.

In casu is de belangstelling van de benedeleden MS voor het gezin van verzoekster gewekt nadat deze laatste verzoekster waren beginnen op te merken. Verzoekster is van mening dat de benedeleden haar voor het eerst hebben opgemerkt toen zij met de bus naar haar Engelse lessen ging; vervolgens hebben zij belangstelling voor haar gekregen, ongetwijfeld omdat zij haar hun vriendin wilden maken; en dit heeft hun aandacht op verzoeksters familie gevestigd, waardoor zij erachter kwamen dat zij geld hadden.

Dit verklaart waarom de benedeleden pas in 2019 een renta van de familie begonnen te eisen – toen zij belangstelling begonnen te krijgen voor verzoekster, die toen net 18 jaar was geworden en engels lessen was begonnen.

ii. De reactie van verzoeksters familie op de dreigbrieven

In de bestreden beslissing, is verwerende partij verbaasd over de reactie van verzoeksters familie na ontvangst van de eerste dreigbrief: zij is verbaasd dat zij kon geloven dat het om een "grap" ging, gelet op wat zij wist over het gedrag van bendes in El Salvador.

Voordat de problemen hen persoonlijk troffen, had het gezin van verzoekster reeds verschillende verhalen gehoord over gewapende bendes en het probleem van de renta – vooral op televisie. Zij geloofden echter dat deze verhalen gingen over mensen die reeds problemen ondervonden met gewapende bendes, wat voor hen juist niet het geval was! Aangezien zij geen eerdere ervaring hadden met de benedeleden – en niet op de hoogte waren van de problemen (pesterijen en seksuele molest) die verzoekster reeds had ondervonden en te beschaamd was om erover te praten – geloofden zij terecht dat er een vergissing was of dat het om een grap ging.

Pas toen de problemen hen echt begonnen te raken en ernstig werden, kwam de familie van verzoekster meer te weten - en besepte zij dus hun vergissing toen zij de eerste dreigbrief ontvingen.

Ook mag niet worden vergeten dat wanneer deze "beslissingen" worden genomen – met name, de beslissing om de eerste dreigbrief weg te gooien en er geen aandacht aan te schenken – verzoekster nog erg jong was! Ze was amper 18 jaar oud en woonde nog bij haar ouders. Ze had heel weinig "invloed" op deze beslissingen.

iii. De betaling van de renta tot februari 2020

Vervolgens verbaast het verwerende partij dat verzoekster tijdens haar eerste onderhoud met de vreemdelingendienst (DVZ) niet heeft vermeld dat haar grootouders uiteindelijk de gevraagde renta hadden betaald. Zij is ook verbaasd dat zij hiervan pas op de hoogte werd gebracht toen haar familie in februari 2020 gedwongen werd naar een andere colonia te verhuizen.

Zoals verzoekster in haar persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaarde, vernam zij dit pas eind februari – nadat haar familie gedwongen was te verhuizen. Het is dan ook normaal dat zij hierover niet heeft kunnen praten tijdens haar eerste hoorzitting, die plaatsvond voordat haar familie verhuisde en dus voordat zij er kennis van had genomen.

In de tweede plaats is verzoekster zo laat op de hoogte gesteld, omdat haar familie haar niet verder ongerust wilde maken. Verzoekster voelde zich schuldig dat zij haar familie in de problemen had gebracht: zij besepte dat het was omdat de benedeleden haar eerst hadden opgemerkt en haar wilden hebben, dat zij vervolgens belangstelling voor haar familie hadden getoond en betaling van een renta hadden geëist. Haar familie wist dat ze zich schuldig voelde en wilde haar niet verder ongerust maken.

Ze wilden haar doen geloven dat haar vertrek hen voor grotere problemen had behoed. De werkelijkheid was echter anders, maar dat wist verzoekster niet. De grootouders van verzoekster zagen zich hoe dan ook genoodzaakt de renta te betalen, omdat zij geen andere mogelijkheid zagen om het gezin veilig te stellen:

- Enerzijds wilden zij verzoekster, die de eerste was op wie de dreigementen van de benedeleden waren gericht, beschermen, maar zij hadden enige tijd nodig voordat zij haar onderdak konden verlenen, zodat zij geen andere keuze hadden dan de eerste gevraagde bedragen te betalen om problemen te voorkomen.

- Aan de andere kant wilden ze zichzelf beschermen. Zij vermoedden dat de benedeleden in ieder geval betaling zouden eisen, en dat zij des te meer ontdaan zouden zijn toen zij het vertrek van verzoekster bemerkten.

De familie van verzoekster wenste verzoekster daarom in veiligheid te brengen, daar zij bijzonder bang was voor wat de benedeleden haar zouden kunnen aandoen – ongeacht of zij de renta betaalden of niet. Hun vrees werd bevestigd: verzoekster vernam dat de benedeleden tijdens de eerste betalingen over haar hadden gesproken en hadden gezegd aan haar familie dat zij haar wilden nemen om een van hun echtgenotes te worden. De familie van verzoekster van haar kant had geen andere keuze dan de renta te betalen, om ook problemen te voorkomen.

Het geld was echter snel op – de door de benedeleden geëiste bedragen waren inderdaad enorm! Zij moeten gedacht hebben dat het gezin veel geld verdiende, want de grootouders hadden nog geen jaar

twee huizen in bezit en verhuurden die. Toen het geld opraaakte en zij niet meer konden betalen, hadden zij geen andere keuze dan voor hun veiligheid te vluchten en eind februari 2020 hun toevlucht te zoeken in een andere colonia.

Daar brachten zij verzoekster op de hoogte van de laatste gebeurtenissen."

Wat betreft de seksuele problemen die zij heeft ondervonden laat verzoekster het volgende gelden:

"i. De door verzoekster geleden aanvallen – « in concreto » problemen

Wat de problemen betreft die verzoekster in dit verband heeft ondervonden, is verweerster in de eerste plaats van mening dat het loutere feit dat zij tot het profiel "vrouw" behoort, niet volstaat om reële vrees te rechtvaardigen. De vrees van verzoekster is echter geenszins theoretisch: zij heeft in het verleden immers reeds reële problemen ondervonden, waarvan de realiteit door verweerster niet in twijfel wordt getrokken....

Het standpunt van verwerende partij is dus volledig tegenstrijdig, aangezien zij stelt dat het enkele feit dat zij een vrouw is, zonder "concrete" problemen, niet volstaat om een reële vrees te rechtvaardigen, maar vervolgens rechtstreeks de seksuele aanvallen analyseert waarmee verzoekster was geconfronteerd, waarvan zij de realiteit niet in twijfel trekt en die dus wel degelijk "concrete problemen" vormen

Bovendien kan verzoekster verweersters argument dat de door verzoekster ondergane verkrachting een "eenmalig incident" was, niet volgen. Verzoekster wijst er om te beginnen op dat zij het slachtoffer is geweest van verschillende aanrandingen: zij is gedurende verschillende maanden het slachtoffer geweest van seksueel en seksistisch getinte opmerkingen en intimidatie, vervolgens is zij in een bus seksueel aangerand (betast) en ten slotte is zij verkracht. Zelfs na haar vertrek maakten de bendeleden aan haar familie duidelijk dat zij in haar geïnteresseerd waren. In de tweede plaats, en hoe dan ook, kan verzoekster zich alleen maar verontwaardigd voelen over een dergelijk argument: hoeveel van dergelijke traumatische aanrandingen – in het bijzonder verkrachtingen – zou verzoekster hebben moeten ondergaan opdat haar vrees serieus zou worden genomen?

ii. Ontbreken van verklaringen in dit verband bij de DVZ

Verwerende partij verwijt verzoekster dat zij tijdens haar eerste verhoor bij de DVZ geen gewag heeft gemaakt van het seksueel geweld waarvan zij het slachtoffer is geweest.

Om te beginnen kan verzoekster moeilijk het verband zien dat zou kunnen bestaan tussen de vermelding van deze gebeurtenissen tijdens de eerste hoorzitting en de bewezen risico's die aan deze aanrandingen verbonden zijn. Het feit dat verzoekster het slachtoffer is geweest van seksuele intimidatie en zelfs verkrachting, wordt door verweerster immers niet betwist. Het gevaar van deze afschuwelijke voorvallen en de daaruit voortvloeiende risico's waaraan verzoekster bij haar terugkeer zou worden blootgesteld, zijn bewezen, ongeacht of verzoekster deze voorvallen al dan niet aan de DVZ had gemeld!

Deze risico's bestaan en zijn bewezen, zoals is aangetoond in de toelichting bij het risicoprofiel van verzoekster (zie supra, punt 2.2.). Indien zij zou terugkeren, zou zij het risico lopen door de bendeleden met geweld "genomen" te worden om de echtgenote van een van hen te worden; zij zou zelfs gedood worden omdat zij gevlucht is en op slinkse wijze de toenaderingen tot haar had afgeslagen (zie COI Focus, stuk 6, p. 20).

Het feit dat verzoekster hierover niet heeft gesproken, kan op verschillende manieren worden verklaard, maar doet niets af aan de ernst van deze gebeurtenissen en de risico's die zij voor verzoekster inhielden. Als verzoekster inderdaad traag was met het geven van openheid over dit onderwerp, dan was dat omdat zij zich schaamde en het moeilijk vond om openheid van zaken te geven over dergelijke traumatische gebeurtenissen in haar leven... Dit is ook de reden waarom verzoekster er alleen met haar moeder over durfde te praten en waarom er geen klacht is ingediend. In het bijzonder had verzoekster nog levendige herinneringen aan de allereerste keer dat zij in de bus seksueel was aangerand (betasting), en de politie haar had uitgelachen en haar de schuld had gegeven van haar kleding..."

Wat betreft de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief betoogt verzoekster als volgt:

"In de bestreden beslissing, merkt verweerster ten slotte op dat verzoekster een alternatief zou hebben: aangezien haar familie naar een andere colonia is gevlucht en daar geen problemen ondervindt, zou verzoekster daar met hen in veiligheid kunnen leven.

Verzoekster ontkent echter deze volstrekt theoretische bewering – die volledig voorbijgaat aan de in El Salvador bestaande realiteit, waaraan verweerder niet voorbij kan gaan.

Hoewel het gezin van verzoekster in Santa Ana, waarheen zij in februari 2020 waren gevlucht, verrassend genoeg meer dan een jaar zonder problemen heeft kunnen leven, heeft dit slechts van korte duur geduurd... Begin augustus 2021 vernam verzoekster dat haar moeder was aangevallen door leden

van bende 18. Toen ze 's avonds thuiskwam, verscheen de bendeleden en eiste haar DUI te zien. De DUI vermeldde echter nog steeds de colonia La Palma, die een kolonie is die wordt gecontroleerd door de bende MS, terwijl Santa Ana wordt gecontroleerd door de bende 18... Toen de bendeleden dit bemerkten, bedreigden zij de moeder van verzoekster rechtstreeks en verzochten haar en de familie de kolonie te verlaten. Ongetwijfeld om hun gezag te doen gelden, schoten de bendeleden vervolgens de moeder van verzoekster in de hand toen zij probeerde de deur van hun huis te openen om te vluchten. Het gezin van verzoekster is onmiddellijk gevlucht en heeft zijn toevlucht gezocht in het huis van een tante in Santa Tecla, waar zij zich nog steeds schuilhouden.

Deze gebeurtenis toont aan en bewijst dat er geen alternatief is voor verzoekster, maar ook niet voor haar familie: in colonia die worden gecontroleerd door de bende MS, riskeren verzoekster en haar familie ernstige problemen door te vluchten en de eisen van de bendeleden te weigeren (weigeren van voorschotten, en stoppen met het betalen van de gevraagde renta); in colonia die worden gecontroleerd door de bende 18, zouden verzoekster en haar familie nooit mogen blijven, afkomstig uit een vijandelijke colonia..."

Inzake de door haar neergelegde documenten en bewijzen stelt verzoekster het volgende:

"Het CGVS is van oordeel dat de door verzoekster ter ondersteuning van haar asielerzoek overgelegde documenten niet volstaan om haar vrees voor vervolging aan te tonen. Met name, is hij van mening dat de foto van de tweede dreigbrief louter een kleurenkopie is, die bijgevolg geen bewijswaarde heeft. Er dient worden aan herinnerd dat het beginsel is dat het bewijs vrij is. Dit betekent dat het bewijs kan worden geleverd door elk middel, de facto of de jure. Verwerende partij houdt eenvoudig geen rekening van alle door verzoeksters overgelegde documenten, hoewel ze essentieel bewijzen zijn van haar verhaal. Op zijn minst vormen zij aanwijzingen dat haar geloofwaardigheid aantoon. Verwerende partij motiveert de afwijzing van deze documenten niet afdoende en heeft ze niet zorgvuldig geanalyseerd. Deze bewijzen zijn echter uiterst relevant wanneer zij gecombineerd worden met de verklaringen van verzoekster over zijn vrees."

Voorts voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de situatie van de "terugkeerders" minimaliseert. Zij merkt hierbij vooreerst op dat zij niet "louter en alleen" problemen zou hebben bij terugkeer naar El Salvador op basis van haar verblijf in het buitenland, dat in haar situatie wel meerdere cumulatieve elementen naar voren werden gebracht die een verhoogd risicoprofiel in haar hoofde aantonen en dat haar terugkeer na een verblijf in het buitenland daar nog bij komt. Zij onderstreept dat zij al het doelwit van leden van de bendes MS-13 is geweest en wijst verder op de situatie van terugkeerders zoals die blijkt uit voormelde richtlijnen van UNHCR van maart 2016 en uit de COI Focus "Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire" van 17 december 2020. Zij verwijst in dit verband tevens naar en citeert uit het rapport "Deported to Danger" van Human Rights Watch van februari 2020. Verzoekster betoogt dat zij als terugkeerder die al problemen ondervond met leden van de bende MS tot een bepaalde sociale groep behoort die een zeer reëel (verhoogd) risico loopt op vervolging in El Salvador. Het lijdt volgens haar dan ook geen twijfel dat haar situatie kan worden beschouwd als verband houdend met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) – "beschouwd onder de grond van sociale groep".

Verzoekster besluit het betoog op grond waarvan zij meent in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus door aan te halen dat zij coherente en plausibele verklaringen heeft afgelegd die met elkaar overeenstemmen, alsook met de algemene informatie uit objectieve verslagen, dat zij alle moeite gedaan heeft om haar relaas te ondersteunen met documenten en dat zij al het slachtoffer werd van vervolgingen (seksuele aanvallen) en bij terugkeer naar haar land van herkomst vreest te worden mishandeld of gedood door de bende MS-13 (en zelfs de bende 18 als ze verhuist).

In ondergeschikte orde meent verzoekster dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Zij betoogt vooreerst dat er gezien de hoger aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt. Verder betoogt zij dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de aard van het geweld als dusdanig in El Salvador. Zij citeert uit voormelde COI Focus van 12 oktober 2020 en stelt:

"Uit dit rapport, nota bene afkomstig van de studiedienst van verwerende partij en aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt duidelijk dat de classificering van het geweld in El Salvador allerm minst eenduidig is. Er zijn ontegensprekelijk meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen

niet worden vermeld in de bestreden beslissing maakt de motivering van verwerende partij gebrekkig en lacunair."

Verzoekster is van mening dat er wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat een ernstige bedreiging voor haar leven of persoon vormt als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er volgens haar meerdere elementen die de risico's in haar hoofde verhogen. Zij wijst er wat dit betreft op dat ze afkomstig is uit een *colonia* die gecontroleerd wordt door de bende MS, dat ze wordt beschouwd als "*persoon die strijdig met de regels of zich verzet tegen het gezag van de bende - als zij de "seksuele interesse" van de bendeleden weigerde*", dat ze al het slachtoffer is geweest van seksuele aanvallen door bendeleden en dat ze bij terugkeer naar El Salvador zal worden gepercipieerd als "*teruggekeerder uit Europa*", waaruit gewapende bendes zullen afleiden dat ze geld heeft.

In meer ondergeschikte orde vraagt verzoekster de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. De stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de webpagina van de FOD Buitenlandse Zaken met het reisadvies voor El Salvador (stuk 3);
- het artikel "*Asile et preuve: de la suspicion à la conviction*" (stuk 4);
- uittreksels uit de COI Focus "*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020 (stuk 7);
- uittreksels uit het rapport "*Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 8);
- een uittreksel uit de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 (stuk 9);
- het document "*Principes directeurs sur la protection internationale : La persécution liée au genre dans le cadre de l'article 1A (2) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au Statut des réfugiés*" van UNHCR van 8 juli 2008 (stuk 10);
- bewijzen van de aanval op de moeder van verzoekster (stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) haar verklaringen niet geloofwaardig zijn, nu (i) haar verklaringen over de werking van de bende in haar wijk zeer tegenstrijdig zijn, (ii) de reactie van haar en haar familieleden op de eerste dreigbrief van de bende MS ongeloofwaardig is, (iii) zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet vermeld heeft dat haar grootouders de *renta* van 500 dollar sinds 2 november 2019 effectief elke week zouden betaald hebben tot 18 februari 2020, (iv) het vreemd is dat zij pas nadat haar grootouders en ouders verhuisd zouden zijn naar Santa Ana op de hoogte werd gebracht van hun verhuis, (v) het op basis van de beschikbare informatie weinig aannemelijk is dat de bendeleden plots een hoog bedrag van 500 dollar per week aan haar grootouders zouden vragen, (vi) uit haar verklaringen blijkt dat haar ouders en grootouders op geen enkel moment bescherming hebben gezocht bij de autoriteiten, noch een klacht hebben ingediend tegen deze dreig- en afpersingsbrieven, (vii) het gegeven dat haar familie heden in een wijk zou wonen waar de bende 18 actief is op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade in haar hoofde aan te tonen en (viii) haar profiel als vrouw die een problematiek van seksuele intimidatie inroept op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen en zij in gebreke blijft deze vrees of dit risico *in concreto* aan te tonen, omdat (B) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij in dit verband overigens zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (C) er geen

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (D) de door haar neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met bendeleden. Op 22 oktober 2019 zouden haar grootouders een brief hebben ontvangen waarin de bende MS 500 dollar per week eisten, doch zij zouden deze brief niet serieus hebben genomen en hebben weggegooid. Op 30 oktober 2019 zou er een tweede brief zijn toegekomen waarbij drie kogels waren gevoegd en waarin stond dat de bendeleden zouden handelen omdat verzoeksters grootouders geen gevolg hadden gegeven aan de eerste eis en dat verzoeksters opa op 2 november 500 dollar moest betalen en dit voortaan elke week, zo niet zou verzoekster iets kunnen overkomen. Omdat de bende haar zou vermoorden indien haar grootouders de *renta* niet zouden betalen diende verzoekster te emigreren naar een ander land. Zonder dat verzoekster hiervan toen op de hoogte was, zou haar grootvader dit bedrag elke week zijn beginnen betalen.

Daarnaast haalt verzoekster aan dat zij op de bus naar de Engelse les soms werd lastig gevallen door mannen die vuile dingen zeiden en haar wilden aanraken en dat zij een keer in de bus werd betast door een onbekende man. Ook stelt zij dat haar aan de ingang van haar *colonia* in de wijk San Martin in San Salvador regelmatig obscene zaken werden toegeroepen en kushandjes toegeworpen werden door bendeleden die er de wacht hielden. Op 1 november 2019 zou verzoekster zijn lastiggevallen door twee bendeleden die aan de ingang van de kolonie stonden toen zij terugkwam van haar Engelse les. Een van hen zou haar hebben vastgehouden terwijl het andere bendelid haar borsten en vagina betaste. De bendeleden zouden ermee gedreigd hebben verzoekster de volgende keer te verkrachten en te vermoorden. Verzoekster stelt te vrezen dat de bendeleden haar wilden als een trofee voor hen.

Op 28 november 2019 zou verzoekster haar land van herkomst hebben verlaten.

Voorts verklaart verzoekster dat haar ouders en grootouders op 25 februari 2020 zijn verhuisd naar het departement Santa Ana, residentie El Bosque. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij begin augustus 2021 heeft vernomen dat haar familie opnieuw moest verhuizen en nu is ondergedoken bij een tante in Santa Tecla. Haar moeder zou zijn tegengehouden door leden van de bende 18 die haar bevolen hebben de *colonia* te verlaten wanneer zij zagen dat zij uit een vijandelijke *colonia* kwam en haar hand kapot schoten toen zij probeerde te ontsnappen.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legde verzoekster in de loop van de administratieve procedure haar paspoort en haar identiteitskaart voor, alsook een fotokopie van een dreigbrief (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

Het paspoort en de identiteitskaart kunnen de identiteit en herkomst van verzoekster staven. Dit zijn elementen die *in casu* niet ter discussie staan, maar die geen betrekking hebben op de kern van het relaas van verzoekster. De dreigbrief is met de hand geschreven, niet ondertekend en niet gedateerd en kan bijgevolg door om het even wie om het even wanneer geschreven zijn. Deze brief bevat geen enkele garantie dat hij daadwerkelijk afkomstig is van een bendelid en ontbeert bijgevolg objectieve bewijswaarde. Bovendien betreft het hier slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en

plakwerk te fabriceren fotokopieën maar een beperkte bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De informatie die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt over de veiligheidssituatie in El Salvador en over de situatie van terugkeerders naar El Salvador (stukkenbundel verzoekster, stukken 3-11) is van louter algemene aard en vermeldt verzoekster niet. Bijgevolg volstaat deze informatie op zich niet om in hoofde van verzoekster tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

Uit de fotokopieën van foto's die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt ter staving van de aanval op haar moeder (stukkenbundel verzoekster, stuk 12) kan niet blijken waar en wanneer deze foto's zijn genomen en wat en wie er precies op staat afgebeeld. Op een van deze foto's prijken een hand en arm in de gips, doch hierop is niet te zien wie het slachtoffer is en waar, wanneer en in welke concrete omstandigheden de (niet-zichtbare) verwondingen werden opgelopen. Bovendien betreft het hier slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Deze foto's vormen dan ook geen objectief bewijs van de verklaring van verzoekster in haar verzoekschrift dat haar moeder door leden van de bende 18 in haar hand werd geschoten.

Gelet op het voorgaande kunnen de door verzoekster neergelegde stukken niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde stukken, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen dient de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal vast te stellen dat verzoekster haar problemen met de bende MS die haar grootouders afpersten en haar daarbij bedreigden niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing vooreerst terecht op dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de werking van de bende in haar wijk, wat als volgt *in concreto* wordt toegelicht:

“Zo verklaart u eerst dat bendeleden in uw wijk op zoek gaan naar gegoede families en als ze ontdekken dat mensen voldoende middelen hebben, dan persen ze hen af (CGVS, p. 11). Gevraagd welke soort mensen in uw wijk degene zijn die renta moeten betalen, zegt u eerst dat u het niet weet om vervolgens te stellen dat bendeleden onschuldige mensen, of ze nu wel of geen middelen hebben, blijven afpersen (CGVS, p. 12). Gevraagd hoe u daarvan op de hoogte bent dat andere mensen in uw wijk worden afgeperst, stelt u simpelweg dat het gebruikelijk is in El Salvador (CGVS, p. 12). Voor oktober 2019 heeft echter niemand in uw familie ooit te maken gekregen met afpersing door bendeleden, dit terwijl uw ouders beide een job hadden tot hun pensioen in 2017 en ook uw grootouders een pensioeninkomen genoten (CGVS, p. 5, 12, 22). Dergelijke verklaringen zijn weinig overtuigend. Hiermee geconfronteerd, stelt u het niet weten en verwijst u vervolgens naar het feit dat uw grootouders in 2018 twee huizen hebben gebouwd om te verhuren (CGVS, p. 12). Gevraagd hoe de bendeleden dat ontdekt hebben, stelt u dat jullie daar geen idee van hebben maar misschien een van de bendeleden het huis wilde huren (CGVS, p. 17-18). Dergelijke hypothetische en vage verklaringen overtuigen evenmin.”

Verzoekster betoogt dat haar verklaringen in geen geval tegenstrijdig zijn en wijst erop dat er berichten zijn dat gewapende bendes in El Salvador soms een “*sociaal-economisch*” onderzoek verrichten van hun slachtoffers om hen af te persen. Uit het citaat dat zij aanhaalt kan evenwel niet blijken dat een dergelijk socio-economisch onderzoek “*soms*” wordt uitgevoerd. Waar zij er vervolgens op wijst dat hoewel gewapende bendes zich potentieel graag richten op mensen met geld, dit niet betekent dat zij het alleen op hen zouden gemunt hebben, en dat zij in feite niet aarzelen om wie dan ook af te persen, zijn haar beweringen tegenstrijdig met de informatie die zij citeert en met haar eerdere verklaring dat de bendeleden bij de ingang van de kolonie staan, in de gaten houden wie binnenkomt en als ze ontdekken dat er een familie is met voldoende middelen die het goed stelt een manier zoeken om daarvan te profiteren en hen af te persen (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Dat verzoekster niet beweert “*dat zij een nauwkeurige sociologische studie heeft gemaakt*”, doet geen afbreuk aan de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die zij aflegde over de werking van de bende in haar wijk.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift het gegeven dat de benedeleden pas in 2019 een *renta* van haar familie begonnen te eisen tracht te verklaren door te stellen dat de belangstelling van de leden van de bende MS voor haar gezin gewekt is nadat zij haar waren beginnen op te merken en “haar hun vriendin wilden maken” en dat de benedeleden er daardoor achter kwamen dat haar familie geld had, beperkt zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Haar op het CGVS gevraagd om welke reden benedeleden haar familie ineens in oktober 2019 zouden beginnen viseren, antwoordde verzoekster dat de bende ontdekte dat haar grootouders sinds 2018 huizen verhuurden die ze in 2018 gebouwd hadden en dat de benedeleden dit misschien ontdekt hadden omdat een van hen een van de huizen wilde huren en dat haar grootvader dat had geweigerd (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Verzoeksters suggestie dat (een van) de benedeleden haar tot hun vriendin wilde(n) maken, strookt overigens niet met de bedreigingen die aan haar adres zouden zijn geuit.

Aldus slaagt verzoekster er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Aan deze motieven kan nog worden toegevoegd dat ook de reactie van verzoekster en haar familieleden op de eerste dreigbrief met de vraag naar *renta* die zij op 22 oktober 2019 zouden hebben gekregen van de bende MS, weinig aannemelijk is, wat in de bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht:

*“U stelt simpelweg dat jullie dachten dat het een slechte grap was (CGVS, p. 15). Gezien u eerder tijdens uw onderhoud verklaarde dat benedeleden de kolonie in de gaten hielden en eender wie afpersten, is het op zijn minst vreemd te noemen dat jullie deze brief niet ernstig namen (CGVS, p. 11-12, 17). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat jullie niets verdacht hadden gezien, jullie nooit eerder problemen hadden gehad met benedeleden, hun kenmerkende letters niet in de brief stonden en er geen kogels inzaten (CGVS, p. 17). U wordt opnieuw op uw eerdere verklaringen gewezen, waarna u stelt dat jullie wel wisten wat de modus operandi was en jullie hadden gezien in het nieuws dat er al mensen vermoord waren omdat ze de *renta* niet betaald hadden, maar dat jullie niets vreemd hadden gezien en jullie daarom dachten dat het niet ernstig was (ibid.), hetgeen geheel niet kan overtuigen. Jullie gooiden deze brief weg en u kan deze dan ook niet neerleggen om uw verklaringen te ondersteunen (CGVS, p. 3), waardoor uw verklaringen dienaangaande ook louter blote beweringen blijken te zijn. De tweede brief die u neerlegt blijkt louter een kleurenkopie te zijn (CGVS, p. 3, 16). Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en kan het aldus niet kan beschouwd worden als enig begin van bewijs om uw verklaringen te ondersteunen. Uw verklaring voor het feit dat u het originele stuk niet neerlegt, u stelt namelijk dat u er niet aan gedacht had om het origineel te laten opsturen en dat u dacht dat door Covid post uit America hier niet toegelaten werd (CGVS, p. 16), kan opnieuw niet overtuigen.”*

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot een herhaling van wat zij eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS reeds verklaard heeft, met name dat haar familieleden terecht geloofden dat er een vergissing was of dat het om een grap ging aangezien zij geen eerdere ervaring hadden met de benedeleden en niet op de hoogte waren van verzoeksters problemen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt bijgevolg aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Met een dergelijk summier betoog slaagt verzoekster hier niet in. Dat zij op het moment dat de eerste dreigbrief werd weggegooid nog erg jong was en heel weinig invloed had op deze beslissing, doet geen afbreuk aan de weinig aannemelijke reactie van haar familieleden op de eerste dreigbrief. Bovendien was verzoekster op dat ogenblik niet dermate jong dat moet worden aangenomen dat zij niet kon beseffen wat de ernst ervan was in de context van de Salvadoraanse samenleving en die van haar wijk, waarvan zij wist dat deze door de bende MS gecontroleerd werd. Aldus weerlegt noch ontkracht verzoekster de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

*“Bovendien is het opmerkelijk dat u bij de DVZ niet vermeld heeft dat uw grootouders deze *renta* van 500 dollar sinds 2 november 2019 effectief elke week zouden betaald hebben tot 18 februari 2020 (vragenlijst CGVS, CGVS, p. 22). U heeft op bij de DVZ zelfs uitdrukkelijk verklaard dat het een probleem specifiek tegen u gericht was, en dat u daarom moest vertrekken (ibid.). Hiermee geconfronteerd ontkent u dat u dat gezegd zou hebben (CGVS, p. 18), hetgeen echter niet blijkt uit de vragenlijst CGVS. U heeft bovendien geen enkele melding gemaakt van vertaalproblemen tijdens uw interview bij DVZ en u heeft bevestigd dat u de tolk er goed begrepen heeft (CGVS, p. 2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dat u op de DVZ nog niet wist van de betaling door uw grootouders omdat ze het u toen nog niet verteld hadden (CGVS, p. 15). Dat u bij uw vertrek of vlak na uw aankomst in België nog niet op de hoogte zou zijn gebracht van het feit dat uw grootouders reeds*

sinds 2 november 2019 500 dollar per week aan renta zouden betalen, terwijl u juist omwille van deze vraag tot betaling van afpersingsgeld en de bijhorende bedreigingen het land diende te verlaten, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling (CGVS, p. 6, 15). Daarbovenop is het ook vreemd dat u pas nadat uw grootouders en ouders verhuisd zouden zijn naar Santa Ana, op de hoogte werd gebracht van hun verhuis (CGVS, p. 5, 15). U slaagt er evenmin in iets te vertellen over hoe ze de verkoop van hun huizen in San Martin onopgemerkt hebben kunnen regelen (CGVS, p. 22). U laat bovendien na enig bewijs te leveren die uw verklaringen over de verkoop van hun huizen en grootouders en hun verhuizen naar een andere staat te ondersteunen (CGVS, p. 23). Dat u er niet in slaagt uw verklaringen dienaangaande met enig objectief bewijselement te ondersteunen, is opnieuw weinig overtuigend."

Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zij pas eind februari vernam dat haar grootouders de gevraagde *renta* hadden betaald en dat zij daardoor hierover niet kon praten bij de DVZ, doch zij laat na de concrete motieven van de bestreden beslissing hierover te ontcrachten of te weerleggen. Met een dergelijk summier betoog doet verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de commissaris-generaal dat de omstandigheid dat zij bij haar vertrek of vlak na haar aankomst in België nog niet op de hoogte zou zijn gebracht van het feit dat haar grootouders reeds sinds 2 november 2019 500 dollar per week aan *renta* zouden betalen, terwijl zij juist omwille van deze vraag tot betaling van afpersingsgeld en de bijhorende bedreigingen het land diende te verlaten, de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder op de helling zet. Met de loutere bewering dat zij zo laat op de hoogte werd gesteld omdat haar familie haar niet verder ongerust wilde maken en haar wilde doen geloven dat haar vertrek hen voor grotere problemen had behoed, doet verzoekster aan dit oordeel geen afbreuk. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoekster nog aanvoert dat haar grootouders zich hoe dan ook genoodzaakt zagen de *renta* te betalen omdat zij geen andere mogelijkheid zagen om het gezin veilig te stellen. De Raad voegt hier nog aan toe dat het weinig aannemelijk is dat verzoekster samen met haar familie de drastische beslissing nam om haar land van herkomst te verlaten, terwijl haar grootouders de *renta* betaalden en de bedreiging tegen verzoekster net gericht was in het geval dat de betaling van de *renta* zou uitblijven (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19).

Waar verzoekster nog stelt dat zij vernam dat de bendeleden tijdens de eerste betalingen over haar hadden gesproken en hadden gezegd aan haar familie dat zij haar wilden nemen om een van hun echtgenotes te worden, beperkt zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen argumenten aanvoert tegen de pertinente en terechte vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij bij de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat het een probleem specifiek tegen haar gericht was en dat zij daarom moest vertrekken, dat zij er niet in slaagde iets te vertellen over hoe haar grootouders de verkoop van hun huizen in San Martin onopgemerkt hebben kunnen regelen en dat zij bovendien nalaat enig bewijs te leveren die haar verklaringen over de verkoop van de huizen van haar grootouders en hun verhuizen naar een andere staat te ondersteunen. Deze motieven, die steun vindt in het administratief dossier, blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster het volgende motief van de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat:

"Voorts wordt nog opgemerkt dat volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, bendeleden op zodanige wijze opereren dat zij socio-economische observaties doen van hun potentiële slachtoffers. Op deze manier bepalen zij het bedrag van de renta. In het geval van ondernemingen bijvoorbeeld, zorgen zij er voor dat zij ongeveer 10% tot 40% van de winst als renta opleggen. Zo zorgen de bendeleden ervoor dat zij hun winst maximaliseren zonder de onderneming failliet te laten gaan, wat op lange termijn voordeliger is voor hen. Uw grootouders verdiende met hun huurinkomsten 200 dollar om de twee weken. Wanneer u hierop wordt gewezen en gevraagd waarom de bendeleden plots 500 dollar per week, en aldus 1000 dollar per twee weken aan uw grootouders vragen, zegt u dat elk bendelid anders handelt en dat zij veronderstelden dat uw grootouders zoveel geld hadden (CGVS p. 22). Dat de bendeleden plots een hoog bedrag van 500 dollar per week aan uw grootouders zouden vragen, is gezien bovenstaande informatie weinig aannemelijk en ondersteunt de geloofwaardigheid van uw relaas niet."

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, maakt verzoekster de door haar voorgehouden vrees voor de bende MS omwille van de afpersing van haar grootouders en de bedreigingen die daarbij ten aanzien van haar zouden zijn geuit niet aannemelijk.

Aangezien verzoekster de afpersing van haar grootouders en de bedreigingen die daarbij ten aanzien van haar zouden zijn geuit niet aannemelijk maakt, kan evenmin geloof gehecht worden aan haar verklaringen dat haar familieleden omwille van deze afpersingsproblemen in februari 2020 zijn verhuisd naar een wijk in Santa Ana, waar een andere bende – de bende 18 – de controle zou hebben en aan haar bewering dat haar moeder daar begin augustus 2021 – *i.e.* vlak nadat de bestreden beslissing werd genomen – werd aangevallen door leden van de bende 18, waardoor haar gezin onmiddellijk zou zijn gevlucht naar het huis van een tante in Santa Tecla, waar zij zich nog steeds zouden schuilhouden.

Indien, zoals *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekster voorgehouden afpersingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Het betoog van verzoekster dat er sprake is van persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als haar, met name personen die door de bende worden beschouwd als “*strijdig met haar regels of als verzet tegen haar gezag*” en dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes, is bijgevolg niet dienstig.

Wat betreft de seksuele problemen die verzoekster in El Salvador verklaart te hebben ondergaan, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeksters profiel als vrouw die een problematiek van seksuele intimidatie inroept op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, dat de loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat verzoekster betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat en dat deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond.

De commissaris-generaal is van oordeel dat verzoekster daartoe in gebreke blijft en motiveert in de bestreden beslissing vooreerst als volgt:

“U verklaart dat er, terwijl u onderweg was naar uw Engelse les, regelmatig obscene zaken werden toegeroepen en kushandjes werden toegeworpen. Op de bus werd u een keer betast door een onbekende man (CGVS, p. 9). Hoewel dit uiterst onaanvaardbaar en verwerpelijk gedrag betreft van deze mannen, volstaan deze louter door u aangehaald feiten echter niet om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.”

De incidenten die door verzoekster worden beschreven, met name dat naar haar regelmatig obscene zaken zouden zijn geroepen en kushandjes zouden zijn geworpen en dat zij een keer op de bus betast zou zijn door een onbekende man, kunnen niet anders dan als laakbaar en verwerpelijk worden beschouwd. Het toeroepen van obscene zaken en het toewerpen van kushandjes zijn evenwel niet, zelfs indien de opeenstapeling van deze incidenten cumulatief wordt bekeken, ernstig en zwaarwichtig genoeg om te worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Dat verzoekster op de bus door een onbekende man aan haar borsten en haar achterwerk zou zijn betast, betreft een geïsoleerd incident dat geen verdere gevolgen heeft gekend. Verzoekster heeft nadien nog vaak de bus genomen naar de Engelse les en uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij deze man daar nog heeft teruggezien, laat staan dat deze man haar persoonlijk vervolgt en nogmaals deze handelingen of verder gaande handelingen zou gesteld hebben of hebben proberen te stellen of ermee bedreigd zou hebben dat te doen.

Wat hierboven gesteld werd over de laakbaarheid en de verwerpelijkheid van de hierboven aangehaalde incidenten geldt *a fortiori* voor het incident waarbij verzoekster op 1 november 2019 door twee bendeleden op straat zou zijn vastgehouden en betast aan haar borsten en vagina. Wat dit incident betreft, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing evenwel op goede gronden als volgt:

“Er wordt opgemerkt dat het een eenmalig incident betrof, waarbij u op straat werd aangerand door twee bendeleden (CGVS, p. 20-21). Voorst wordt vastgesteld dat de bendeleden die u zouden aangerand hebben, volgens uw verklaringen niet opnieuw naar u op zoek zijn gekomen. U bent nog een maand thuis verbleven en ook uw familieleden woonden na uw vertrek nog op hetzelfde adres (CGVS, p. 5). U antwoordt negatief op de vraag of deze twee bendeleden u zouden zijn komen zoeken aan uw huis (CGVS, p. 24). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid uw verklaringen als zouden deze bendeleden u

heden nog viseren of u als trofee voor hen zouden willen (CGVS, p. 15). Gevraagd wie u precies vreest in El Salvador, stelt u bovendien dat u de bendeleden in het algemeen vreest omdat zij in het hele land aanwezig zijn, u stelt niet – hoewel het u uitdrukkelijk gevraagd wordt – dat u bepaalde concrete personen vreest (ibid.).”

Verzoekster voert hiertegen aan dat de door haar ondergane verkrachting geen “*eenmalig incident*” was en wijst erop dat zij het slachtoffer is geweest van verschillende aanrandingen, gaande van “*seksueel en seksistisch getinte opmerkingen en intimidatie*” tot seksuele aanranding op de bus en ten slotte verkrachting. De Raad is evenwel van oordeel dat de eerdere incidenten die verzoekster zou hebben ondergaan los staan van de verkrachting waarvan zij gewag maakt. Verzoekster verklaarde immers dat de mensen die haar lastig vielen op de bus “*telkens andere mensen*” waren waarvan zij niemand kende (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). In dit opzicht beschouwt de Raad ook dit incident, zo dit zich daadwerkelijk zou hebben voorgedaan, als een geïsoleerd feit.

De Raad stelt vast dat verzoekster te dezen geen argumenten of elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat het hier om feiten van criminele aard gaat waarbij zij persoonlijk werd geïsoleerd en evenmin op enige manier aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar El Salvador zou worden geïsoleerd als gevolg van deze incidenten.

Waar verzoekster nog verwijst naar algemene informatie over persoonlijke en doelgerichte vervolging van vrouwen en meisjes in El Salvador, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in El Salvador niet blijkt dat vrouwen in El Salvador systematisch worden vervolgd. Haar geslacht en leeftijd kunnen dan ook niet volstaan om aan te nemen dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst persoonlijk zal worden geïsoleerd. Verzoekster licht niet toe in welke zin de door haar aangehaalde incidenten, hoe ingrijpend ook, haar blootstellen aan het risico om bij terugkeer naar haar land van herkomst persoonlijk te worden geïsoleerd. Het betreft telkens geïsoleerde incidenten en verzoekster stelt zelf bij terugkeer geen concrete personen te vrezen.

In zoverre verzoekster onder verwijzing naar de COI Focus “*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020 en de *update* hiervan van 13 juli 2021, voormelde richtlijnen van UNHCR van maart 2016 en het rapport “*Deported to Danger*” van Human Rights Watch van februari 2020 argumenteert dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt om door bendes te worden geïsoleerd als terugkeerder die al problemen ondervond met leden van de bende MS en in die hoedanigheid behoort tot een specifieke sociale groep in vluchtelingenrechtelijke zin, verwijst de Raad vooreerst naar het voorgaande, waarbij werd vastgesteld dat zij haar problemen met en vrees voor bendeleden niet aannemelijk maakt. Verder wijst de Raad er op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Zoals hoger is komen vast te staan, slaagt verzoekster hier niet in.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijst gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekster toont allerminst aan dat zij behoort tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Het verblijf van verzoekster in België voor de duur van haar asielpprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoekster in de loop van de

administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico. De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen, besluit de Raad dat zij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Met het algemene betoog dat de commissaris-generaal haar nergens beticht van flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas, slaagt verzoekster er niet in concreet afbreuk te doen aan voormelde pertinente bevindingen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In zoverre verzoekster nog kritiek uit op een beleidswijziging van het CGVS bij de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van Salvadoranen, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden beoordeeld. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij verzoekster op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Gelet op voorgaande vaststellingen is dit *in casu* evenwel niet het geval.

Voor zover verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dan wel zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster de door haar voorgehouden afpersingsproblemen met de bende MS niet aannemelijk maakt, dat de door haar aangevoerde incidenten van seksuele intimidatie, aanranding en verkrachting onvoldoende zwaarwichtig zijn, dan wel niet van dien aard zijn dat er actueel een persoonlijke vrees voor vervolging of ernstige schade uit kan worden afgeleid en dat haar verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster brengt geen elementen aan die het oordeel van de Raad op dit punt kunnen ombuigen. Waar zij aanvoert dat uit de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 blijkt dat meerdere bronnen gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld, en dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat zij refereert aan dezelfde bronnen als diegene waarop de bestreden beslissing gebaseerd

is en dat zij geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador niet doelgericht maar willekeurig van aard zou zijn. Verzoekster toont niet aan dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. In zoverre verzoekster, waar zij in haar enig middel de schending aanvoert van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”* en van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*, doelt op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoekster in meer ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN